

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 12.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9925** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с подадена жалба от [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес за кореспонденция и адрес по чл. 8 от ДОПК: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 7, представлявано от управителя Р. П. М., чрез адв. Б. К., срещу Заповед № 0416467/02.08.19 г., за налагане на принудителна административна мярка (ПAM), издадена от Л. Й. Д., началник отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която е разпоредено налагане на ПAM „запечатване на търговски обект“ – кафе клуб „М.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от [фирма], ЕИК:[ЕИК] и забрана за достъп до него“ за срок от четиринадесет дни на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност. В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност.

В с.з. жалбоподателя, редовно призован, чрез процесуален представител, поддържа жалбата на наведените в нея основания и отправя искане за отмяната ѝ.

Ответникът, чрез процесуален представител навежда твърдения за законосъобразност и неоснователност на жалбата.

По фактите.

От приложената към преписката Заповед № 0416467/02.08.19 г., за налагане на принудителна административна мярка (ПAM), издадена от Л. Й. Д., началник отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, е

видно, че на дружеството жалбоподател е наложена ПАМ „запечатване на търговски обект – кафе клуб, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от [фирма], ЕИК:[ЕИК] и забрана за достъп до него“ за срок от четиринадесет дни на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност. Като мотиви е посочено, че при извършената проверка в 23,41ч. на 26.07.2019г. в търговския обект проверяващия екип е констатирал, че търговеца не регистрира и отчита всяка извършена продажба чрез издаване на фискални касови бележки. Установено било, че при извършена контролна покупка на 3 бр. минерална вода на обща стойност 7,50 лв. заплатена в брой не е бил издаден касов бон от никое от работещите 5 фискални устройства в обекта. Съставен бил протокол за това сер. №ААН№0416467/26.07.2019г.

По правото.

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно чл.186, ал.3 ЗДДС компетентен да наложи ПАМ по чл. 186, ал. 1 от ЗДДС е орган по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. За доказване компетентността на органа, издал акта, по делото е представена Заповед № ЗДУ-ОПР-16/17.05.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП, съгласно т. 1 от която началниците на отделите „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП са упълномощени да налагат принудителна административна мярка запечатване на обект по чл. 186 ЗДДС. Пред настоящата инстанция е представена Заповед № 2108/30.03.2018 г. от която е видно, че Л. Й. Д. е назначен на длъжност началник на отдел „Оперативни дейности“ в Дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП. Въз основа на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия.

Чл.118, ал.1 ЗДДС определя, че всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон). Това задължение за издаване на фискална касова бележка е отразено и в чл.25, ал.1 от издадената на основание чл.118, ал.4 ЗДДС Наредба № Н-18/13.12.2006 г.

Спорът между страните е свързан с това дали е действително неизпълнение на задължението по чл.118, ал.1 ЗДДС, което от своя страна да обуславя налагането на принудителната административна мярка по чл.186, т.1 б.„а“ от същия закон.

Видно от приложения към доказателствата по делото протокол за извършена проверка, в обекта е имало работещи пет фискални устройства, като проверяващия екип, след разпечатка на КЛЕН е отразил, че извършената контролна покупка не е била регистрирана.

От своя страна ответника, е представил доказателства, че процесната покупка е обективирана в издаден фискален бон на 26.07.2019г. в 23,42 ч. – л.22 от делото, като издадения бон съвпада по време и място с тези описани в протокола.

От приетите като доказателство свидетелства за регистрация на фискално устройство на л.26-39 от делото е видно, че същите са регистрирани в НАП под №131125565, като собственост на жалбоподателя за търговски обект кафе клуб „М.“, който е процесния. С това съдът намира за доказани твърденията на жалбоподателя, че в обекта са налице повече от пет фискални устройства, колкото са описани в обекта, и че на едно от тях, в случая неописано в протокола поради неясни причини, е издаден процесния фискален бон.

Изложеното мотивира съда да приеме, че към момента на издаване на процесната Заповед за ПАМ не са били налице материалноправните предпоставки, послужили на органите по приходите като основание за налагането ѝ, поради което и издадената такава се явява незаконосъобразна.

Наред с това, според настоящия съдебен състав, доколкото се констатира в хода на съдебната проверка необоснованост на данните за нарушението, то издаването въз основа на тях на заповед за налагане на принудителна административна мярка със запечатване на обекта и забрана за достъп до него за срок от 14 дни е несъвместимо с целта на сочените законови разпоредби и води до извод за превратно упражняване на властнически правомощия, с които пряко се засяга и пречатства търговската дейност на дружеството. Нецелесъобразността на акта е самостоятелно основание за отмяната му и в този смисъл, съдът съобрази Решение №1239 от 30.01.2019г. по адм.д. № 11 448/18г. по описа на ВАС.

По разноските.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат разноски, в доказани размер от 950 лв. Направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. Действително делото не представлява такова с фактическа и правна сложност надхвърляща обичайната за този вид дела, но това обстоятелство само по себе си не води до прекомерност. Съдът в този смисъл съобрази, че договорения между страните размер на възнаграждение е близо до нормативно определения, както и че в сферата на свободно договаряне между клиент и адвокат, съдът следва да се намеси единствено и само, когато размера на договореното противоречи на нормативни изисквания или добросъвестността.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба от [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес за кореспонденция и адрес по чл. 8 от ДОПК: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 7, представлявано от управителя Р. П. М., чрез адв. Б. К., - Заповед № 0416467/02.08.19 г., за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ), издадена от Л. Й. Д., началник отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която е разпоредено налагане на ПАМ „запечатване на търговски обект“ – кафе клуб „М.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от [фирма], ЕИК:[ЕИК] и забрана за достъп до него“ за срок от четиринадесет дни на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК] сумата от 950 лв. разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: